

Et skoleeksempel

Den teknologiske udvikling inden for de elektroniske medier giver indtryk af, at vi alle har adgang til al viden – og selv kan formidle vores egen uhindret uden om gamle meningsmonopoler som aviser, forlag og tv-stationer. Det såkaldte “arabiske forår” har givet optimisme til de demokratiske muligheder i den åbne cyperspace.

Mængden af “viden” vokser hele tiden. Og der konkurreres benhårdt på “fakta”, for hvis man kender sandheden om et sagsforhold, så står man stærkt. Hvis man ellers kan trænge igennem – for dels er fakta sjældent fakta, men ofte svar på hensigten med de spørgsmål, der stilles – og dels skal præmisserne kendes. Det sidste er sjældent tilfældet. Vi præsenteres derimod for de *konklusioner*, som andre udlægger.

Forskellige “vidensproducenter” har heller ikke samme gennemslagskraft, for de opererer på et videns- og sandhedsmarked, hvor troværdigheden bl.a. er afhængig af det *brand*, som afsenderen har. Eksempelvis har PISA opnået et stærkt brand, som gør, at enhver henvisning til PISA er i stand til at lukke munden på de fleste. For hvem er i stand til at gennemskue de indviklede beregninger, procedurer og matematiske kalkuler, der ligger bag det hele?

Friheden til grænseløs kommunikation sikrer ikke nødvendigvis gennemslagskraften. Det er stadig de gammelkendte aktører og deres udvalgte “eksperter”, interesseorganisationerne, partierne og erhvervsvirksomhederne, som har pengene til at markedsføre deres udlægning, der sætter dagsordenen.

Mængden af viden og erfaringer er så umådelig, at der konkurreres om at få egne konklusioner på dagsordenen. Det er stadig de gammelkendte medier, der sætter den politiske dagsorden – og dermed bestemmer, hvad politikerne må forholde

sig til.

Derfor er det interessant at opdage, at en vidensproducent, KREVI, kommunernes og regionernes eget evalueringsinstitut, efter egne beregninger når frem til, at de skoler, som bedst lever op til deres og i øvrigt regeringens mål er nogle helt uventede skoler. Det er ikke privatskoler for overklassens børn, det er ikke folkeskolerne, men det er friskoler for familier med den svageste sociale baggrund, skoler, som for de flestes vedkommende (dog ikke alle) vedkender sig et islamiske grundlag, men i øvrigt udtrykkeligt tilslutter sig demokratiske mål om lighed, integration og deltagelse i det danske arbejdsmarked og folkestyre.

I KREVI's omfattende undersøgelse af de danske grundskoler – folke- som friskoler – er det imidlertid bemærkelsesværdigt, at et så signifikant forhold ikke umiddelbart slår igennem i pressen og skaber overskrifter. Måske passer konklusionen ikke lige ind i den herskende agenda? Sandhed og viden som sådan er ikke nødvendigvis det, der efterspørges, når ikke det bekræfter hævdundne antagelser?

Friskoler med udenlandsk familiebaggrund skulle måske overveje, om de ikke er ved at være modne til at vedkende sig, at de faktisk er friskoler – og ændre navn efter det? Mange af dem kan åbenbart i eksemplarisk grad dét, som efterlyses i den skolepolitiske debat: løfte eleverne fagligt mere end forventeligt i forhold til deres sociale baggrund og dermed gøre dem til et aktiv for det danske samfund – ikke gennem tvang, mistænkeliggørelse og ikke ved at sprede dem til skoler, hvor de skal udgøre et mindretal, men gennem egen og helt frivillig indsats.

Måske er der et overset skoleeksempel her?

Claudi Clausen
Redaktør

Fotos: Forsiden/side 1: Anna Marie Rode: Kunstuge på Sønderup Friskole. Makkerpar og s. 7. HAY-Skolen: s. 4 og 5. Claudie Clausen: s. 6. Tommy Just Soelberg: s. 7 og 24. Hvilsom Friskole: s. 8. Udefriskolen: s. 9. Ivan Klarskov Nielsen: s. s. 10 og 11. Jack J. Frederiksen: s. 12 og 13. Jonathan Lilliendal: s. 15.